

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Obec Železná**
se sídlem Železná 28, Beroun
zastoupená Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem
se sídlem Vinohradská 1215/32, Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2025, č. j. MZE-77777/2024-14113,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2025, č. j. MZE-77777/2024-14113, a rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu č. j.: SZIF/2024/041077 ze dne 11. 6. 2024 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 25 744 k rukám jejího zástupce Mgr. Stanislava Němce, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2025, č. j. MZE-77777/2024-14113, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 11. 6. 2024, č. j. SZIF/2024/041077 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“). Prvostupňovým správním rozhodnutím uložil Státní zemědělský intervenční fond (dále „Fond“) žalobkyni povinnost zaplatit penále ve výši 9 901 770 Kč z titulu opožděného vrácení finančních prostředků, které jí byly poskytnuty jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Mezi žalobkyní a žalovaným je spor o to, zda pohledávka Fondu na zaplacení penále ve výši 9 901 770 Kč je prekludována či nikoli.
3. Dne 26. 11. 2007 žalobkyně podala žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova ČR 2007 - 2013 v podopatření III.2.1.2 Občanské vybavení a služby na projekt s názvem „Zlepšení vybavení a služeb pro občany obce Železná a okolní obce „reg. č. 07/002/3212a/120/001180“ (dále „projekt“). Dne 15. 4. 2009 byla žalobkyni proplacena průběžná platba dotace ve výši 5 015 356 Kč a dne 11. 12. 2009 konečná platba ve výši 4 886 414 Kč. Celková výše proplacené dotace tedy činila 9 901 770 Kč. Při cílené ex-post kontrole, jež byla provedena Fondem dne 26. 10. 2011, bylo zjištěno, že část nemovitosti, která je předmětem projektu, je ve skutečnosti v rozporu s cílem projektu využívána k pravidelné ekonomické činnosti. Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2013, č.j. SZIF/2013/0016605, proto Fond uložil žalobkyni povinnost vrátit prostředky ve výši 9 901 770 Kč do 60 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 7. 2013 a vykonatelným se stalo dne 30. 3. 2013. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 26. 4. 2017, č.j. 6 A 167/2013-61, zamítnuta. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č.j. 10 Afs 158/2017 - 63. Dne 20. 9. 2013 zaslal Fond žalobkyni upomínku, ve které žádal o zaplacení dlužné částky v termínu do 20. 10. 2013. Dlužná částka v termínu zaplacená nebyla.
4. Dne 24. 5. 2019 zahájil Fond řízení o povinnosti zaplatit penále a následně rozhodnutím ze dne 30. 8. 2019, č.j. SZIF/2019/0536740, uložil žalobkyni povinnost zaplatit penále podle § 11a odst. 4 zákona o SZIF, v celkové výši 9 901 770 Kč z titulu opožděného vrácení dotace. Penále se počítá za období ode dne uplynutí platební lhůty uvedené ve výroku rozhodnutí do okamžiku vrácení nebo odečtení částky, tedy do dne vrácení předepsané částky na účet SZIF včetně (do dne nabytí právní moci rozhodnutí o započtení dlužné částky) a jeho výše činí 1 promile denně z dlužné částky. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Na základě podané žaloby městský soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č.j. 14 A 74/2020-28, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl následně zrušen Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 14. 9. 2022 č.j. 7 Afs 85/2022-33 a věc byla vrácena městskému soudu. Následně městský soud vydal dne 7. 12. 2022 nový rozsudek č.j. 14 A 74/2020-67 (dále také jako „zrušující rozsudek městského soudu“), kterým žalobě opětovně vyhověl a věc vrátil žalovanému k novému řízení. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 16. 8. 2023, č.j. 7 Afs 1/2023-33 (dále také jako „zrušující rozsudek NSS“). Městský soud i Nejvyšší správní soud přitom

Shodu s prvopisem provedla S. K.

dospěly k závěru, že právo k zahájení řízení o zaplacení penále za opožděně vrácenou dotaci bylo v daném případě prekludováno, a to v souladu s dikcí čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, v platném znění (dále „nařízení č. 2988/95“). Čtyřletá prekluzivní doba pro *zahájení stíhání* ve smyslu čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95 začala běžet od prvního dne po marném uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím Fondu pro vrácení dotace, tj. dne 31. 3. 2013. Jelikož k *zahájení stíhání* došlo až na základě oznámení o zahájení řízení o zaplacení penále, tj. dne 23. 5. 2019, bylo právo k zahájení předmětného stíhání prekludováno v souladu s čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95.

5. Dne 11. 6. 2024 Fond v následně vedeném řízení po vydání zrušujících rozsudků městského soudu a Nejvyššího správního soudu vydal nové rozhodnutí o penále (pod č.j. SZIF/2024/0410177). Tímto rozhodnutím Fond znovu uložil povinnost žalobkyni zaplatit na účet Fondu částku ve výši 9 901 770 Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to podle § 11a odst. 4 zákona o SZIF a podle č. 7 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014, v platném znění, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, v platném znění, respektive podle čl. 59 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2021/2116, v platném znění (dále jen „nařízení 2021/2116“), a podle čl. 30 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2022/128, v platném znění (dále jen „nařízení 2022/128“). Fond dospěl k závěru, že právní názor vyslovený městským soudem a Nejvyšším správním soudem ve zrušujících rozsudcích není aplikovatelný na skutkový případ žalobkyně, neboť o penále nebylo rozhodnuto společně s rozhodnutím o povinnosti vrátit dotaci, ale samostatně, v řízení vedeném poté, co žalobkyně povinnost vrátit dotaci nesplnila. Tím se skutková situace této věci liší od skutkové situace projednávané v rozsudku řešeném Soudním dvorem Evropské unie (dále „SDEU“) ve věci C-584/15, *Glencore Céréales France* (dále také jako „C-584/15“). Žalovaný uvedl, že vázanost právním názorem může být prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Při vydání rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit dotaci Fond nevěděl a ani nemohl vědět, zda žalobkyni penále vůbec vznikne, tedy zda žalobkyně uloženou povinnost splní v daném termínu, nebo zda ji splní později, tedy Fond nemohl ani vědět, v jaké výši by případné penále bylo. Teprve ke dni 28. 12. 2015, kdy výše penále dosáhla svého maxima, Fond mohl konstatovat, že žalobkyni vzniklo penále v celkové výši 9 901 770 Kč, že tato výše je konečná (tj. nesrovnalost skončila a částka se již dále nebude navyšovat) a lze tedy zahájit správní řízení o povinnosti dlužné penále uhradit. Proto Fond stanovil jako datum zjištění nesrovnalosti a začátek běhu čtyřleté promlčecí lhůty dle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 právě den 28. 12. 2015. Žalovaný v napadeném rozhodnutí právní názor Fondu potvrdil. Nad rámec zjištění prvoinstančního správního orgánu dále uvedl, že v případě penále se nepochybně jedná o pokračující nesrovnalost, kdy žalobkyně tím, že každý následující den dotaci nevrátila, pokračovala v nesrovnalosti, tzn. v opomenutí vrátit dotaci a neoprávněná výhoda se na straně žalobkyně každým dnem zvyšovala. Skutečnost, že se jedná o pokračující nesrovnalost pak vyplývá i z bodu 55 rozsudku SDEU ze dne 15. června 2017 ve věci C-436/15, *UAB Alytaus regiono atliekų tvarkymo centras*, podle kterého: „Nesrovnalost musí být považována za „pokračující“, pokud opomenutí představující porušení ustanovení unijního práva nadále trvá“ (v tomto smyslu viz rozsudek z prosince 2004, *José Martí Peix v. Komise*, C-226/03 P,

Shodu s prvopisem provedla S. K.

EU:C:2004:768, bod 17). Citace, kterou použil NSS z bodu 35 judikátu C-584/15, je nepřesná, neboť rozsudek SDEU ze dne 11. června 2015, Pfeifer & Langen, se týkal pouze opakující se nesrovnalosti. Tento závěr je dle žalovaného i v souladu se závěrem vyplývajícím z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. ledna 2007, ve věci C-279/05, Vonk Dairy Products, b. 42. K přerušení promlčení pak nepochybně došlo doručením rozsudku městského soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 6 A 167/2013-61, kterým byla žalobkyně výslovně informována o povinnosti zaplatit penále. Žalovaný dále podotkl, že posuzování věci ze strany NSS je dle jeho názoru zmatečné, neboť závěry, jež NSS činil v rozsudku ze dne 16. 8. 2023, č.j. 7 Afs 1/2023-33 jsou do jisté míry v rozporu se závěry respektive postupem, jenž tentýž senát činil v předcházejícím rozsudku ze dne 14. 9. 2022 č.j. 7 Afs 85/2022-33, který se žalovanému jeví tak, že promlčecí doba plynula až ode dne 28. 12. 2015. Jelikož rozpor nastal až v posouzení na úrovni NSS musí správní orgán k vlastnímu právnímu hodnocení přistoupit v novém rozhodnutí, jelikož jinak se k těmto rozporům vyjádřit nemůže.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný porušil zásadu vázanosti právním názorem soudu, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s. ř. s., a s tím také zásadu právní jistoty a předvídatelnosti práva. Žalovaný se nemůže odvolávat na vlastní odlišnou interpretaci, pokud již jednou soudy rozhodly, jaký výklad je v dané věci správný (viz shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2022, č.j. 1 Azs 16/2021-50). Správní orgán měl povinnost řízení o penále zastavit, neboť jej již nebylo možné vyměřit.
7. Žalobkyně dále uvádí, že pokud jde o samotný pojem „penále“, jeho smyslem a účelem není samoučelné trestání příjemce dotace za původní nesrovnalost při jejím čerpání, ale kompenzace finanční újmy vzniklé tím, že dotace nebyla vrácena ve stanovené lhůtě. Penále tedy neplní represivní funkci, nýbrž funkci ekvivalentu úroku z prodlení. Tento výklad odpovídá nejen logice věci, ale i unijní právní úpravě obsažené v nařízení č. 2988/95, která chrání finanční zájmy Evropské unie. Pokud jde o pojem „nesrovnalost“, žalobkyně se plně ztotožňuje s výkladem městského soudu a Nejvyššího správního soudu, podle nichž nesrovnalostí ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95 bylo již samotné neoprávněné poskytnutí dotace, případně nejpozději nevrácení dotace ve stanovené lhůtě po doručení rozhodnutí o její povinné refundaci. Nesrovnalostí se rozumí úkon směřující k poškození souhrnného rozpočtu Společenství nebo rozpočty spravované Společenstvím. Povinnost hradit penále je naproti tomu institutem toliko českého práva, který není navázán na rozpočet Společenství. Jinak řečeno, penále nelze charakterizovat jako pokračující nesrovnalost, neboť jejím porušením nedochází k poškození rozpočtu Společenství. Prekluzivní doba pro zahájení stíhání ve smysl čl. 3 nařízení č. 2988/95 tedy uplynula nejpozději dne 31. května 2017 a po tomto datu již nebylo možné zahájit řízení o uložení penále, neboť právo na jeho vyměření definitivně zaniklo. Správní orgán a žalovaný chybně a vesměs účelově interpretují nesrovnalost jako pokračující stav a dovozují, že vzniká teprve dosažením maximální výše penále. Závěry judikatury ve věci C-279/05 (opakované nesprávné vykazování údajů o skladovaných zásobách) a ve věci C-436/15 (systematické porušování podmínek financování v rámci veřejného kontraktu) od projednávaného případu zásadně liší, a proto na něj nelze tyto závěry aplikovat.
8. I v případě akceptovala-li by žalobkyně předpoklad žalovaného, že nesrovnalost nastala až v době, kdy penále dosáhlo své maximální výše (28. 12. 2015), nárok žalovaného by

Shodu s prvopisem provedla S. K.

tak jako tak zanikl v důsledku prekluze. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 správní orgán musí zahájit řízení nejpozději do čtyř let od okamžiku vzniku nesrovnalosti, což by podle argumentace žalovaného znamenalo do 28. 12. 2019. Správní řízení sice bylo zahájeno dne 24. 5. 2019, avšak tím nebylo zachováno právo na uložení penále, neboť v mezidobí došlo k soudnímu přezkumu a původní rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Správní orgán měl možnost uložit penále nejpozději do 28. 12. 2023, tedy v rámci maximální osmileté prekluzivní lhůty. Přesto žalovaný vydal nové rozhodnutí až dne 11. 6. 2024, tedy více než šest měsíců po uplynutí nejzazší možné lhůty. V době vydání nyní napadeného rozhodnutí již právo na uložení penále zaniklo.

9. Odkazuje-li žalovaný v napadeném rozhodnutí na rozsudek městského soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 6 A 167/2013 – 61, jako na skutečnost, se kterou se pojí přerušení běhu promlčecí lhůty, žalobkyně popírá už samu skutečnost, že by měl být městský soud orgánem, jehož „upozornění“ v rámci odůvodnění jeho rozhodnutí, má přerušit prekluzi práva na vyměření penále, když tento nárok nebyl ani předmětem řízení. Pokud bylo tak jednoduše možno přerušit běh prekluzivní lhůty, není jasné, proč správní orgány k tomu příslušné žádný takový úkon postavený na roveň „upozornění“ v odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze v jiné věci neučinily.
10. Žalobkyně má dále za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to pro nesprávné právní posouzení. Tím, že správní orgán své rozhodnutí opřel o pozdější nařízení č. 1122/2009, nepřípustně aplikoval právní předpis, který nebyl účinný v době vzniku dotčeného právního vztahu. Tento přístup je zcela v rozporu se zásadou nulla poena sine lege praevia (žádný trest bez předchozího zákona) a se zákazem retroaktivity v neprospěch adresáta práva. Sankční ustanovení musí být vykládána striktně a nelze je aplikovat zpětně, pokud by tím došlo ke zhoršení právního postavení žalobkyně. Žalobkyně tedy nesouhlasí s argumentací žalovaného, že není podstatné, zda správní orgán odkázal na nařízení Komise (ES) č. 1122/2009 namísto nařízení Komise (ES) č. 796/2004.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že si je vědom zásady vázanosti právním názorem soudu vyjádřené v § 78 odst. 5 s. ř. s., avšak současně poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která připouští možnost odchýlení se od právního názoru soudu za podmínky, že dojde ke změně skutkových zjištění či právních poměrů, případně ke změně judikatury (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56). V projednávané věci došlo k novému zhodnocení skutkového stavu na základě obsáhlejšího posouzení a vyhodnocení spisového materiálu ve světle rozsudku městského soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 A 167/2013-61.
12. Dále zdůraznil, že judikturní posouzení Nejvyššího správního soudu v této věci není zcela konzistentní. Konkrétně v rozsudku ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 Afs 1/2023-33, Nejvyšší správní soud zaujal závěr, jenž se významně odchyluje od dřívějšího rozhodnutí téhož senátu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Afs 85/2022-33. V tomto dřívějším rozsudku byl počátek běhu lhůty pro uplatnění nároku (např. z hlediska prekluze) stanoven jinak, konkrétně až k datu 28. 12. 2015, což je v rozporu s pozdějším výkladem téhož senátu, a není vysvětleno, proč na totožném skutkovém základu nedošlo ke shodnému právnímu posouzení ze strany téhož senátu Nejvyššího správního soudu. Tato judikturní nekonzistence činí právní situaci pro žalovaného natolik nejistou, že musí sám zaujmout kvalifikovaný právní názor, a to ve světle principu legality a správného zjištění skutkového stavu. Nelze totiž očekávat, že správní orgán beze zbytku akceptuje výklad,

Shodu s prvopisem provedla S. K.

jehož soudní vývoj je vnitřně rozporný a který je zároveň v rozporu s aktuálním obsahem spisového materiálu, jak byl nově vyhodnocen (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017-48).

13. Žalovaný je přesvědčen, že situaci, kdy žalobkyně nevrátila poskytnuté finanční prostředky ve lhůtě stanovené rozhodnutím žalovaného o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci, je třeba kvalifikovat jako novou trvající nesrovnalost ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, podle kterého počíná běžet promlčecí doba až dnem, ke kterému nesrovnalost skončila. Neplněním této povinnosti vzniká dlouhodobý stav protiprávního obohacení, který není jednorázovým porušením, ale stavem, který pokračuje každý den, až do úplného vrácení. Penále za prodlení s vrácením neoprávněně vyplacené dotace není pokračováním původní nesrovnalosti (neoprávněné výplaty), ale představuje novou, samostatnou nesrovnalost ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95. Jde o oddělený, samostatně posuzovaný delikt vůči pravidlům nakládání s prostředky EU, jehož protiprávní stav má vlastní začátek, trvání a konec, a tím i vlastní lhůty pro vyměření. Žalovaný odmítá, že by si špatně vykládal rozsudek soudního dvora C-584/15 Glencore Céréales. Ačkoli Soudní dvůr v rozsudku C-584/15 Glencore Céréales judikoval, že úroky připočítané k částce neoprávněně podpory jsou součástí téže nesrovnalosti, tak tento závěr se týkal případu, kdy úroky byly přímo a automaticky stanovovány v rámci jednoho správního aktu s rozhodnutím o vratce a nebyly navázány na to, kdy bude předmětná částka vrácena. Ve smyslu čl. 3 odst. 1 in fine nařízení č. 2988/95, a rovněž v souladu s judikaturou, promlčecí lhůta počíná běžet až ode dne, kdy nesrovnalost skončila. V tomto případě ke skončení nesrovnalosti došlo nejpozději dnem dosažení maximální výše penále odpovídající částce neoprávněně vyplacené dotace, tj. dne 28. 12. 2015. Řízení bylo zahájeno dne 24. 5. 2019, tedy před uplynutím čtyřleté promlčecí lhůty, a žalovaný tak postupoval zcela v souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95.
14. Osmiletá promlčecí lhůta podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 přitom rovněž neuběhla, jelikož po dobu vedení soudního řízení od 21. 7. 2020 do 22. 8. 2023 byla podle § 41 s. ř. s. stavena. Nárok na uložení penále tedy nebyl promlčen.

III. Ústní jednání

15. Na ústním jednání dne 17. 12. 2025 žalobkyně odkázala na znění žaloby a dále soudu krátkou cestou předložila repliku k vyjádření žalovaného. Rovněž v závěrečné řeči odkázala na svá písemná podání ve věci a v návaznosti na to navrhla rozhodnutí správních orgánů zrušit.
16. Žalovaný se z účasti na ústním jednání omluvil, přičemž souhlasil s konáním jednání v jeho nepřítomnosti. Soud proto jednal podle § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s., v nepřítomnosti žalovaného.
17. Soud na ústním jednání neprovedl žádné dokazování, neboť předmětem sporu je posouzení právní otázky, přičemž o skutkovém stavu věci nebylo mezi účastníky sporu a ani samotní účastníci žádné důkazy k provedení dokazování nenavrhli. Listinami, které jsou součástí správního spisu, se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

IV. Posouzení žaloby

18. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.

IV.1 Vázanost právní názorem soudem

19. Žalobkyně namítá, že nerespektováním právního názoru městského soudu, který vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2022, 14 A 74/2020-67, a který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2023, čj. 7 Afs 1/2023-33, žalovaný porušil zásadu vázanosti právním názorem soudu, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s. ř. s., a s tím také zásadu právní jistoty a předvídatelnosti práva. Žalovaný se nemůže odvolávat na vlastní odlišnou interpretaci, pokud již jednou soudy rozhodly, jaký výklad je v dané věci správný (viz shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č.j. 1 Azs 16/2021-50). Správní orgán měl povinnost řízení o penále zastavit, neboť jej již nebylo možné vyměřit.
20. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán*.
21. Nerespektování právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, čj. 5 A 110/2002-25, č. 442/2005 Sb. NSS).
22. Vázanost právním názorem může být prolomena typicky v situacích, kdy se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelný. Stejně tak může mít dopad na trvalou vázanost právním názorem následná změna aplikovaného zákona nebo jiného právního předpisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, čj. 2 Ads 16/2003-56, č. 352/2004 Sb. NSS). Správní orgán se může z vázanosti vymanit též v důsledku kvalifikované změny judikatury, „a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát NSS povinen akceptovat v novém rozhodnutí“ (tedy v případě, že jinak o rozhodné právní otázce uvažil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s., případně, že by bylo k rozhodné otázce přijato stanovisko pléna či kolegia podle § 19 s. ř. s.; to vše za situace, že by se tak stalo v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu v téže věci, blíže srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).
23. V rozsudku ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 31/2016-36, kasační soud dospěl k závěru, že dopad závazného právního názoru krajského soudu (nikoliv Nejvyššího správního soudu) neplatí též v případě, že v mezidobí došlo k formulaci odlišného právního závěru NSS. „Formalistické lpění na dodržení mezitím překonaného závazného právního názoru městského soudu by tak mělo jediný reálný efekt - prodloužení soudního i správního řízení ve věci. Z hlediska právní jistoty adresátů veřejné správy i její obecné kultivace je naopak žádoucí, aby správní orgány ve své činnosti v maximální možné míře respektovaly právní závěry soudů vyslovené ve skutkové a právně obdobných věcech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 31/2016-36).

Shodu s prvopisem provedla S. K.

24. K žádné z naznačených situací však v právě posuzované věci nedošlo.
25. Otázkou prekluze nároku žalovaného na penále se naposledy zabývaly městský soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2022, čj. 14 A 74/2020-67 a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2023, čj. 7 Afs 1/2023-33. Přitom oba správní soudy vyslovily závazný právní závěr, že právo žalovaného na penále podle § 11a odst. 4 zákona o SZIF z titulu opožděného vrácení dotace bylo prekludováno. A to z důvodu, že řízení o jeho uložení nebylo zahájeno ve čtyřleté lhůtě stanovené čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95.
26. Odůvodňuje-li žalovaný odklon od závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku městského soudu čj. 14 A 74/2020-67 tím, že městský soud i Nejvyšší správní soud na věc aplikovaly nepřiléhavý rozsudek SDEU (rozsudek C-584/15, Glencore Céréales France), neboť skutkový stav právě projednávané věci a věci zmiňované v rozsudku C-584/15 je rozdílný, soud uvádí, že Nejvyšší správní soud si byl skutkové odlišnosti věcí vědom, přesto dospěl k závěru o obecné aplikovatelnosti závěrů uvedených v tomto rozsudku a týkajících se počátku běhu prekluzivní lhůty dle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95. V bodě [26] rozsudku sp. zn. 7 Afs 1/2023 Nejvyšší správní soud uvedl: *“Výkladem předmětného nařízení se zabýval rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 2. 3. 2017, ve věci C-584/15, Glencore Céréales France (dále jen „rozsudek ve věci Glencore Céréales France“). Ten mj. potvrdil, že z judikatury Soudního dvora Evropské Unie vyplývá, že čtyřletá lhůta uvedená v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 je použitelná jak na nesrovnalosti vedoucí k uložení správní sankce ve smyslu článku 5 tohoto nařízení tak na nesrovnalosti, které jsou předmětem správního opatření směřujícího k odnětí neoprávněně získané výhody ve smyslu článku 4 uvedeného nařízení (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 6. 2015, ve věci C-52/14, Pfeifer & Langen, bod 23). Je přitom pravdou, že skutkové okolnosti dané věci se od uvedených případů částečně odlišují. Tyto odlišnosti však nezakládají důvody k neaplikaci daného nařízení, resp. shora označené judikatury. V tomto ohledu soud zdůrazňuje, že Soudní dvůr Evropské unie provedl obecný výklad označeného nařízení, které zavedlo obecná pravidla týkající se kontrol, správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti vzniklých podle práva Unie (srov. čl. 1 nařízení č. 2988/95, bod 3 odůvodnění tohoto nařízení), což akcentuje i judikatura (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 6. 2015, ve věci C-52/14, Pfeifer & Langen, bod 20). I podle názoru Nejvyššího správního soudu tak lze z uvedeného nařízení, resp. z judikatury k němu se vztahující vycházet i v dané věci. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by městský soud vyšel z nepřiléhavé judikatury Soudního dvora Evropské unie. Ze shora uvedeného naopak plyne, že pokud aplikoval čtyřletou prekluzivní dobu pro zahájení stíhání i v daném případě, postupoval v souladu s označeným nařízením, resp. v souladu s východisky judikatury Soudního dvora Evropské unie. Lze dodat, že stěžovatel neoznačil ani žádnou jinou judikaturu, která by vylučovala shora označený výklad, resp. použitelnost označeného rozsudku na situaci, ke které došlo v dané věci. Taková není známa ani soudu.“* (důraz přidán městským soudem).
27. Z uvedené citace je dobře patrné, že Nejvyšší správní soud si byl odlišné skutkové situace vědom, přesto tyto rozdílné skutkové okolnosti nepovažoval za důvod pro neaplikaci závěrů rozsudku C 584/15 týkajících se výkladu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 i na právě posuzovanou věc.
28. Jde-li o otázku výkladu pojmu „nesrovnalost“, Nejvyšší správní soud v bodě [29] citovaného rozsudku uvedl: *„Generální advokát Manuel Campos Sánchez Bordona (dále jen „generální advokát“) ve stanovisku ze dne 8. 9. 2016 k věci Glencore Céréales France uvedl, že podle judikatury Soudního dvora Evropské unie se za pokračující nebo opakovanou*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

nesrovnalost ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95 považuje nesrovnalost, které se dopustil hospodářský subjekt, jenž těží hospodářské výhody ze souboru podobných operací, jimiž je porušováno totéž ustanovení unijního práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. ledna 2007, ve věci C-279/05, Vonk Dairy Products, bod 41). „Nesrovnalosti, na které odkazuje čl. 3 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 2988/95, jsou věcné povahy, předpokládají tedy odlišná porušení (pokračující nebo opakovaná v čase) věcného režimu, který upravuje podpory. Dopustil-li se hospodářský subjekt těchto věcných porušení, a tím neoprávněně získal hospodářskou výhodu, vzniká povinnost vrátit jistinu a úroky, ale samotné neuhrazení těchto úroků nepředstavuje nové porušení nebo nesrovnalost.“ Ze stanoviska generálního advokáta dále vyplývá, že i pokud by bylo spatřováno v postupném nabíhání úroků porušení právní povinnosti (hospodářské výhody), toto porušení by nepocházelo ze souboru podobných operací, „neboť pohledávka týkající se úroků není výsledkem několika operací.“ Dodal, že „tento postup výpočtu ve vývoji neznamena, že hospodářský subjekt porušuje každý den totéž pravidlo unijního práva a uskutečňuje podobnou operaci jako předchozí den.“ Uvedeným východiskům přitom odpovídá i rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Glencore Céréales France. Ten ve vztahu k pohledávkám z úroků z titulu vrácení dotací uvedl, že tyto je třeba považovat za „pohledávky vyplývající z téže nesrovnalosti, ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95, jako je nesrovnalost způsobující vrácení neoprávněně získaných podpor a částek tvořících hlavní pohledávky.“ Podle Soudního dvora Evropské unie nelze vnímat úroky z titulu vrácení dotace jako pokračující nebo opakovanou nesrovnalost. Stejnou optikou je přitom třeba nablížit i na penále z titulu opožděně vrácené dotace. Předmětné penále je totiž svou povahou podobné úrokům, o jejichž zaplacení (prekluzi) rozhodoval (v rámci řízení o předběžné otázce) Soudní dvůr Evropské unie ve shora označeném případě. I penále totiž nabíhá postupně, přičemž jeho počátek lze spatřovat v prvotním porušení předpisů Společenství. Nejvyšší správní soud dodává, že ani z textu nařízení, ani ze související judikatury nevyplývá nutnost rozdílného nablížení na počátek, běh či délku prekluzivní lhůty podle povahy věci, resp. na nutnost odlišného nablížení pro případ penále. Naopak judikatura tenduje k jednotnému výkladu nařízení, resp. lhůt v něm obsažených, a to bez ohledu na povahu nesrovnalosti. Za nesrovnalosti přitom považuje právní úprava jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje (čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95). Nutnost širokého výkladu pojmu nesrovnalost potvrzuje i shora označená judikatura, jakož i stanovisko generálního advokáta. Stěžovatel přitom nepředložil žádnou relevantní argumentaci, která by měla potenciál výše uvedené závěry zvrátit, resp. na základě které by bylo lze dovodit nutnost jiného nablížení na běh lhůty v případě předmětného penále.“ V bodě [30] pak Nejvyšší správní soud doplnil, že v posuzované věci penále bylo odvislé od jediného pochybení hospodářského subjektu, kterým bylo nevrácení částky dotace ve stanovené lhůtě.

29. Z citovaného bodu rozsudku Nejvyššího správního soudu zřetelně vyplývá, že za nesrovnalost ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95 nelze považovat uložení samotného penále, ale porušení povinnosti, z něhož právo na penále vzniklo. Za takové porušení povinnosti přitom městský soud označil skutečnost, že žalobkyně nevrátila dotaci ve lhůtě 60 dnů od doručení rozhodnutí Fondu. Nejvyšší správní soud takové označení nesrovnalosti neshledal nezákonným.

30. Pokud jde o začátek běhu čtyřleté prekluzivní lhůty, Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozsudku sp. zn. 7 Afs 1/2023 uvedl, že „Čtyřletá prekluzivní doba pro zahájení stíhání ve smyslu čl. 3 odst. 1 první pododstavce nařízení č. 2988/95 tudíž začala běžet od prvního dne po marném uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím SZIF pro vrácení dotace, tj. dne 31. 3. 2013. Jelikož k zahájení stíhání došlo až na základě oznámení o zahájení řízení o zaplacení penále, tj. dne 23. 5. 2019, bylo právo k zahájení předmětného stíhání prekludováno v souladu s čl. 3 odst. 1 první pododstavce nařízení č. 2988/95.“ Uvedené pak zopakoval i v bodě [31]: „Optikou uvedeného tedy nelze shledat nezákonným závěr městského soudu, že čtyřletá prekluzivní doba podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95, má být počítána ode dne, kdy došlo k relevantní nesrovnalosti, tedy od prvního dne po marném uplynutí 60 denní lhůty stanovené rozhodnutím SZIF č. j. SZIF/2013/0016605, tj. ode dne 31. 3. 2013. Od tohoto dne tak počala běžet čtyřletá prekluzivní doba ve smyslu čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95. SZIF však zahájil řízení o zaplacení penále až dne 23. 5. 2019. Z uvedených důvodů nelze souhlasit ani s tím, že prekluzivní doba podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95 začala běžet teprve ode dne, kdy penále dosáhlo své maximální výše, tedy ode dne 28. 12. 2015 (viz bod 24 napadeného rozsudku).“
31. Počátek běhu prekluzivní lhůty pro zahájení stíhání ve smyslu čl. 3 odst. 1 první pododstavce nařízení č. 2988/95 tak městský soud i Nejvyšší správní soud bezpochyby zasadily k okamžiku marného uplynutí lhůty pro splnění povinnosti vrátit dotaci dle rozhodnutí Fondu ze dne 30. 8. 2019, č.j. SZIF/2019/0536740, tj. k 31. 3. 2013.
32. Argumentuje-li žalovaný rozsudkem SDEU ze dne 15. června 2017 ve věci C-436/15, UAB Alytaus regiono atliekų tvarkymo centras, z jehož bodu 55. by mělo vyplývat, že „Nesrovnalost musí být považována za „pokračující“, pokud opomenutí představující porušení ustanovení unijního práva nadále trvá“ (v tomto smyslu viz rozsudek z prosince 2004, José Martí Peix v. Komise, C-226/03 P, EU:C:2004:768, bod 17), a tudíž právní posouzení začátku běhu prekluzivní lhůty provedené správní soudy je nesprávné, soud uvádí, že citované rozhodnutí SDEU bylo vydáno v době před vydáním zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 1/2023. Dospěl-li přitom Nejvyšší správní soud k závěru, že běh prekluzivní doby pro zahájení stíhání ve smyslu čl. 3 první pododstavce nařízení č. 2988/95, je třeba vztáhnout k 31. 3. 2013, jako k okamžiku vzniku nesrovnalosti spočívající v opomenutí vrátit poskytnutou dotaci, implicitně tím i vyřešil otázku, zda se jedná o nesrovnalost pokračující či opakující. Jelikož žalovaným odkazované rozhodnutí SDEU existovalo již i v době rozhodování Nejvyššího správního soudu nelze na věc aplikovat usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č.j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, připouštějící vymanění se z vázanosti též v důsledku kvalifikované změny judikatury, „a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát NSS povinen akceptovat v novém rozhodnutí“.
33. Rovněž otázkou přerušení promlčení se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém zrušujícím rozsudku sp. zn. 7 Afs 1/2023, kdy v bodě [32] uvedl: „Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani na závěrech městského soudu stran přerušení běhu předmětné prekluzivní doby. Městský soud dovodil že „v průběhu roku 2013 žalovaný žalobce upomínal o zaplacení částky, jejíž zaplacení mu bylo uloženo rozhodnutím ze dne 23. 1. 2013. Tyto úkony se však jednak nevztahují k vyměřovanému penále a jednak by nic nezměnily na závěru, že došlo k uplynutí čtyřleté lhůty k zahájení řízení o uložení povinnosti zaplatit penále, neboť upomínky k vrácení dotace byly učiněny v roce 2013 a řízení o uložení povinnosti zaplatit penále bylo zahájeno oznámením ze dne 23. 5. 2019.“ (viz bod 24 napadeného rozsudku). Z právě

citovaného je zřejmé, že městský soud dospěl k závěru, že i kdyby došlo v jakémkoliv okamžiku roku 2013 k přerušení běhu předmětné prekluzivní doby, nemělo by toto přerušení vliv na výsledek daného případu, neboť k zahájení řízení o zaplacení penále došlo až dne 23. 5. 2019, tedy mnohem později, než by bylo z hlediska dikce čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95 přípustné, a to i po zvážení všech v úvahu přicházejících přerušení. S tímto posouzením městského soudu kasační soud souhlasí. Soud souhlasí rovněž s mírou podrobností odůvodnění uvedené námitky. Nelze proto přisvědčit stěžovateli tvzení, že se městský soud nedostatečně věnoval otázce přerušení běhu čtyřleté prekluzivní doby ve smyslu čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95.“

34. Soud si je vědom, že v nynějším řízení žalovaný okolnost přerušení promlčení pojí s jinou právní skutečností, a to s doručením rozsudku městského soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 6 A 167/2013-61, s tím, že v tomto rozsudku byla žalobkyně výslovně informována o povinnosti zaplatit penále. Městský soud nicméně v této souvislosti připomíná, že v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly správními soudy již pravomocně zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem správního soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39, nebo ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-65). Rovněž otázka přerušení prekluzivní doby promlčení, jakožto ex offio skutečnost, byla přitom v obou zrušujících rozhodnutích správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 1/2023 a rozsudek městského soudu čj. 14 A 74/2020-67) již řešena.
35. Na základě všeho shora uvedeného soudu uzavírá, že Fond i žalovaný byli v novém řízení, po vrácení věci rozsudkem zdejšího soudu čj. 14 A 74/2020-67, povinni respektovat závazný právní názor správních soudů rozhodujících v této věci. Stejná vázanost pak platí i pro zdejší soud, když podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, je právním názorem vysloveným kasačním soudem ve zrušujícím rozsudku vázán krajský soud i Nejvyšší správní soud i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu (obdobně viz i usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). Přitom, podmínky pro výjimečné prolomení této zásady, nebyly v posuzované věci, jak shora argumentováno, shledány.
36. Pro úplnost věci městský soud k argumentaci žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci (rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2022, čj. 7 Afs 85/2022-33 a rozsudek ze dne 16. 8. 2023, čj. 7 Afs 1/2023-33) vykazují prvky zmatečnosti, neboť Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích posoudil okamžik počátku běhu prekluzivní lhůty odlišně, městský soud předně uvádí, že namítaný rozpor v odůvodnění obou správních rozsudků neshledal. V časově prvním z uvedených rozsudků Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu ze dne 31. 3. 2022, čj. 14 A 74/2020-28 z důvodu, že městský soud nesprávně posuzoval plynutí čtyřleté prekluzivní lhůty nikoli k okamžiku zahájení stíhání, ale k okamžiku vydání rozhodnutí (srov. bod [19] rozsudku kasačního soudu čj. 7 Afs 85/2022-33). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nijak nehodnotil, zda běh prekluzivní lhůty počal již 31. 3. 2013 nebo až 28. 12. 2015, ale toliko vytkl městského soudu, že plynutí prekluzivní lhůty posuzoval až ke dni vydání rozhodnutí o povinnosti zaplatit penále. Teprve v rozsudku ze dne 16. 8. 2023, čj. 7 Afs

1/2023-33, se pak Nejvyšší správní soud věnoval otázce okamžiku zahájení běhu prekluzivní lhůty. Žádný z žalovaným namítaných rozporů v argumentaci kasačního soudu tak městský soud neshledal. Bez ohledu na tento závěr městský soud nicméně opakovaně konstatuje, že správní orgány jsou právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí vázány, a proto i v případě, existoval-li by rozpor mezi dřívějším a pozdějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, byly by správní orgány povinny respektovat právní závěr vyslovený správními soudy v rozhodnutí, kterým by bylo napadené rozhodnutí správního orgánů zrušeno.

IV.2 Zbylé žalobní námitky

37. Vzhledem k přijatým závěrům o prekluzi nároku z důvodu uplynutí lhůty pro zahájení stíhání se soud již nezabýval argumentací týkající se uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí ani námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nepřipustné aplikace právního předpisu, který nebyl účinný v době vzniku dotčeného právního vztahu [při stanovení způsobu výpočtu penále odkaz Fondu na nařízení Komise (ES) č. 1122/2009 namísto nařízení Komise (ES) č. 796/2004].

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Ze všech výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalované i rozhodnutí Fondu zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nerespektování právního názoru soudu (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, čj. 5 A 110/2002-25, č. 442/2005 Sb. NSS).
39. Žalovaný v dalším řízení bude vycházet ze závazného právního názoru, že řízení o uložení povinnosti zaplatit penále nebylo zahájeno včas, neboť čtyřletá prekluzivní lhůta pro zahájení řízení vyplývající z čl. 3 odst. 1 věta první nařízení č. 2988/95, uběhla dnem 31. 3. 2017, přičemž řízení o uložení povinnosti zaplatit penále bylo zahájeno až oznámením ze dne 23. 5. 2019. Nedodržení lhůty pro zahájení řízení v této věci má pak za následek nezákonnost rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit penále, neboť řízení o uložení této povinnosti již z důvodu prekluze nemohlo vůbec proběhnout. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 4 000 Kč za podání žaloby a návrhu na nařízení odkladného účinku a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3,5 úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, podání návrhu na přiznání odkladného účinku a účast na jednání ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 25 744 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za přípravu vyjádření ze dne 15. 12. 2025, neboť žalobkyně toto vyjádření soudu předložila až v rámci jednání ve věci samé. Toto

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vyjádření tak soud považuje za inherentní součást vyjádření žalobkyně v rámci jednání ve věci samé, a nikoli za samostatně honorovatelný úkon právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. prosince 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu